

[Ejner Kristensen.]

i højeste grad viser en forståelse for de åndssvages og handicappedes forhold, en forståelse, som er blevet inspireret af bl. a. de nye behandlingsformer, som nu kan tages i anvendelse, og i det hele taget de åndssvages muligheder for indplacering i et mere normalt samfundsliv.

Lovforslaget er således et led i en udbygning, som har været i gang i en årrække, og jeg vil gerne gentage, at denne omsorg for vore handicappede medborgere er blevet et væsentligt område inden for vor moderne sociale forsorg, som vi må hilse med glæde og tilfredshed. Udviklingen har imidlertid haft en næsten, kan man sige, eksplosiv karakter, og det kan vel for så vidt ikke være anderledes, når man går i gang med et gennem årene noget tilbagestående område. Derfor må udbygningen af denne sociale gren også blive en kostbar historie, og det er det; det drejer sig ikke blot om opførelsen af nye institutioner til meget store millionbeløb, men disse institutioner skal jo også bemandes personalemæssigt, og det kræver årligt mange penge.

Jeg kan i den anledning ikke tilbageholde en bemærkning om — og det være nu sagt uden nogen grad af surhed eller modvilje — at den bevågenhed og den velvilje, som disse områder af den sociale forsorg i de sidste år har kunnet glæde sig over, nødig skulle resultere i, at vi i vor ivrighed efter at indhente noget af det forsømte kommer ud af takt med vor — hvad skal vi sige — økonomiske formåen på det sociale område i øvrigt. En vurdering af økonomiske hensyn må nok følge med de ønsker, vi til enhver tid kan have på disse områder. Selv om man har — og det vil jeg da gerne understrege — opmærksomheden henvendt herpå, så vil det jo aldrig nogen sinde betyde, at åndssvageforsorgen i fremtiden vil blive frataget den prioritet, som den må have i vor samlede sociale forsorg.

Med hensyn til den forestående udbygning i Sydøstsjælland er der i bemærkningerne givet en række fyldestgørende oplysninger om institutionens påtænkte beliggenhed, størrelsesforhold, belægningsgrad, byggestil og finansieringsplan. Jeg skal her ved første behandling afstå fra at gå ind i en diskussion om alle disse forhold, men kan på mit partis vegne tilsige en

positiv og velvillig udvalgsbehandling om alle disse relevante spørgsmål.

Lembourn: Ligesom tidligere konservative ordførere i de sager, der i årenes løb har været angående oprettelse af forsorgscentre i Jylland og på Fyn, kan jeg også tilsige det konservative folkepartis meget velvillige behandling af dette lovforslag. Man kan vel sige, at det punkt, hvor man mest har haft dårlig samvittighed inden for den sociale forsorg i det hele taget, har vel været med hensyn til åndssvageforsorgen. Nu har vi vel til gengæld lov til så småt at begynde at sige, at den dårlige samvittighed er ved at være overvundet. Jeg er ganske enig med socialdemokratiets ordfører hr. Holst i de betragtninger, han har anlagt; også jeg synes, at de planer, vi har set, ser fornuftige ud, men i det udvalg, som jeg regner med skal nedsættes, er der en række spørgsmål med hensyn til beløbene, jeg gerne vil diskutere.

Man må vel se sådan på det, at det, det gælder om i den sociale forsorg, er, at der ikke er glemte grupper. Det er vel egentlig ikke forkert at sige, at kvaliteten af et lands sociale forsorg i første omgang må bedømmes efter det, man gør for de små grupper, dem, som ikke politisk måske har så store muligheder for at gøre sig gældende. Det er jo ret fristende at hjælpe dem, som senere kan sige tak; det er derimod også fristende, hvis man er mindre social-etisk indstillet, at lade være med at hjælpe dem, der ikke kan gøre det. Derfor ser det konservative folkeparti på dette lovforslag med megen glæde.

De spørgsmål, jeg gerne vil stille, og som jeg gerne vil have behandlet i udvalget, skal derfor ikke opfattes som en kritik af lovforslagets principielle holdning — på ingen måde; de er i virkeligheden alment.

Der står i bemærkningerne, at dette projekt skal koste 58 mill. kr. — det har man beregnet efter en byggeindeks for oktober 1965. Hvorfor har man egentlig ikke brugt den byggeindeks, man har nu? Jeg forstår egentlig ikke rigtig, når man skriver et beløb og beregner, hvor meget det kan komme til at koste, at man så ikke prøver på ved beregningen at komme så nær til det realistiske tal som muligt. Men når man nu